

Veto

Leuvens Studentenweekblad

Jaargang 15, '88-'89
Nr. 6, dd. 31 oktober 1988
ISSN: 0773-5162

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie

Verantw. Uitg.: Carla Rosseels
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
☎ 016/22.44.38

Cenakel

Waar Sociale Raad de meest dierste telg van LOKO schijnt te zijn, is Kringraad ongetwijfeld de meest eerbiedwaardige. Dit cenakel van praesessen wil blijkaar van het imago van praatbarak af, en begint zelfs een heuse werking uit te bouwen. Allemaal aangaande onderwijs, meneer. Zo weten ze iets af van Studiedruk, Akademische Graden, POK-begeleiding, en wie weet welke ernstige zaken dit jaar nog de revue zullen passeren. Lees p. 3, en u hoeft niet per se tot 3 uur 's zaterdagsmorgen wakker te blijven om te weten wat de leiders ener generatie allemaal uitgesproken.

Nicaragua, badges met 'Studeren is (g)leen (voor)-recht', wijn naar believen, kringlooppapier, ... Bovendien zit 'den Miel' bij momenten achter de kassa, een attractie op zich. Komt kijken, komt kopen, en weet waarom bij Oxfam en niet in de GB. Met andere woorden: bewustmaking op pagina 6.

Er-vee-Es

Jan gaat op De Vuyst met Masschelein. De andere Jan heeft een zere teen. Waarschijnlijk een Bundervoet, zegt de studentendokter. Theo heeft eveneens problemen. Van het Waeteren op plaatsen waar dat niet mag. Misschien had u het nog niet geraden, maar dit is een sfeerbeeld van de jongste RvS. Alleen bleken Jan en Raf dikke vriendjes, was de andere Jan blijkaar op Acco blijven steken en bijgevolg afwezig. En Theo? Laten we zeggen dat Theo een inbreng heeft gehad. Maar ook niets meer. Pagina 3.

Wereldwinkel

GB mag dan 100.000 klanten hebben en die iedere dag verdienen, geef ons maar Wereldwinkel. Je vindt er alles: cashewnoten, T-shirts met 'No time to waste', bananen uit

Heeft u al een repetitor?

Geldwolven, idealisme en boerenbedrog

"Repetitors zijn geldwolven", dat is de mening over het repetitoraat die in heel wat akademische middens en onder een groot deel van de studenten verspreid is. Je kan er inderdaad niet onderuit dat de studiebegeleiding van repetitors soms verbazend diep in de studentenbeurs tast. Toch blijven de repetitorabureaus als paddestoelen uit de grond schieten en lijkt vooral binnen de fakulteiten Rechten en Economie meer en meer vraag naar repetitors te zijn. Ligt dat aan de sociale achtergrond van de studenten in die fakulteiten, zoals men in universitaire middens graag beweert, of moeten de oorzaken elders gezocht worden?

De overstap van het middelbaar naar het universitair onderwijs vraagt van eerstejaars op heel wat gebieden een aanpassing. Het belangrijkste punt van aanpassing is wel de onderwijs- en studeersituatie. Ten eerste is er het feit dat universitair onderwijs voor een belangrijk deel massaonderwijs is en dat de leerstof exponentieel toeneemt. Verder kan niet ontkend worden dat docenten aan de universiteit doorgaans pedagogisch en didaktisch minder bekwaam zijn dan hun kollega's uit het sekundaar onderwijs. Bovendien beschikken ze over weinig tijd om in te gaan op de voor eerstejaars dikwijls noodzakelijke nadere uitleg van de stof. Tegelijkertijd verwerven studenten een veel grotere zelfstandigheid waardoor ze gedwongen worden zelf over hun tijdsindeling te beslissen.

begeleidingsmethodes, astronomisch hoge bedragen waren het handelsmerk van Studax.

De discussie rond het repetitoraat is onderduits wat geluwd, maar dat wil zeker niet zeggen dat het probleem er niet meer is. Het verschil met enkele jaren geleden is dat hun studentenerwing veel serener gebeurt, dat vanuit de universiteit en vanuit de studentenoverkoepeling Loko nog nauwelijks aandacht wordt geschonken aan de problematiek en - misschien vooral - dat binnen fakulteiten als Economie en Rechten het repetitoraat bij een aantal studenten blijkaar als een vanzelfsprekendheid aanvaard is.

Schoentje

Hoe is het zover kunnen komen? Vooreerst dient opgemerkt dat je niet kan verbieden dat repetitorabureaus zich vestigen in Leuven. Tot nader order is het ontwikkelen van privé-initiatieven nog altijd een recht in ons maatschappelijk systeem. Volgens prof Raf Masschelein, voorzitter Studentenaangelegenheden, ziet de unief er wel zoveel mogelijk op toe dat haar studenten beschermd worden tegen bedrieglijke praktijken. Zo wordt er sinds 1980 een brochure gezonden naar alle eerstejaarsstudenten waarin gewaarschuwd wordt voor repetitors. "De kwaliteit van deze begeleiding is niet altijd gegarandeerd en over het nut bestaan vaak gegronde twijfels. Voorzichtigheid is zeker geboden, vooral indien utopisch hoge slaagkansen voorgespiegeld worden tegen zware betaling." Tegelijkertijd maakt de brochure reclame voor het monitoraat en de Dienst voor Studietoelagen. En daar wringt nu juist het schoentje.

Het mag vreemd klinken, maar je lijkt er niet buiten te kunnen dat de unief zelf een grote verantwoordelijkheid draagt in het probleem van de repetitors. Het kan toch geen toeval zijn dat net in de fakulteiten waar de monitoraatsbegeleiding voor een deel faalt, de repetitors het meeste sukses kennen. Zowel in Economie als in Rechten is de omkadering te klein om het aantal studenten fatsoenlijk te kunnen opvangen. Daardoor is er zeer weinig mogelijkheid tot individuele begeleiding. Bovendien wordt in de fakulteit ETEW het monitoraat vervolg op p. 4

De la Torre: "Wij willen dat er meer demokratie en meer ontwikkelingskansen voor de bevolking komen. Zo moeten de gronden, die voor 80 % aan 20 % van de bevolking toebehoren, herverdeeld worden." (Foto Hendrik Delagrangé)

De Filippijnse bevrijdingsteologie

"Verzet en strijd moeten een plaats krijgen"

Tijdens z'n rondreis in Europa deed de Filippijnse bevrijdingsteoloog Ed de la Torre vorige week ook Leuven aan. Onder het Marcos-bewind heeft hij in het totaal gedurende negen jaar in de gevangenis gezeten en is hij ook regelmatig gefolterd. Toch is Ed de la Torre geen verbitterd man. Wanneer hij over de Filippijnen praat, dan doet hij dat met sprankelend entoesiasme en met vrolijke geamuseerdheid. Alhoewel z'n gezicht ook plots in een ernstige plooi kan vallen. De huidige toestand op de Filippijnen en de kansen op een meer rechtvaardige maatschappij voor de armen schat hij op een realistische manier in: er is hoop, alhoewel die zich voorlopig in kleine initiatieven van lange adem situeert. Maar Ed de la Torre geeft voorlopig nog niet op. Veto had een gesprek met hem.

hebben geen enkel belangrijk boek met voetnoten. (lacht) In kristelijke kringen leeft meestal de idee dat de primaire expressie-vorm van een theologie een boek is met een systematiek en schoolse citaten. Vandaar dat de Latijns-Amerikaanse bevrijdingsteologie dikwijls om verkeerde redenen aanvaard wordt, namelijk omdat ze akademisch en systematisch is. Die eigenschappen zijn niet verkeerd, maar volgens mij is het niet de primaire vorm die een theologie zou moeten aannemen. Net zoals de Bijbel moet een theologie vertrekken van verhalen over de strijd van een groep mensen, hun gedachten, hun liederen, hun brieven, ... Dat is ook de kracht van de 'oude theologie'. Soms brengen bevrijdingsteologen nieuwe, radikale ideeën naar voor, maar die ideeën hebben vaak geen impact op de mensen omdat de oude beelden, liederen, ... niet vervangen zijn door nieuwe. Het zijn juist die religieuze elementen die het geloof van de mensen in het dagdagelijkse leven beïnvloeden. Als je niet wil dat je theologie beperkt blijft tot een intellektuele elite, dan moet je met die gegevens beginnen.

«Wanneer je een bevrijdingsteologie wil uitbouwen, dan moet je vertrekken vanuit een nieuwe praktijk, een praktijk waarin verzet en strijd hun plaats krijgen. Vele armen hebben namelijk wel religieuze reflecties, maar ze zijn passief en streven niet echt naar bevrijding. Vanaf het ogenblik dat je deze mensen ertoe kunt aanzetten om na te denken over de

Veto: Wat is er specifiek aan de Filippijnse bevrijdingsteologie, in vergelijking met de Latijns-Amerikaanse?

Ed de la Torre: «De specificiteit van de Filippijnse bevrijdingsteologie situeert zich vooral in de 'vorm' ervan. We

Oxfam Wereldwinkels

Het pakje koffie als bewustmakingsmiddel

Geen zinnig mens zal tegenwoordig de invloed van de internationale handel op de situatie in de Derde Wereld ontkennen. Dit jaar is 'internationale handel' dan ook het thema van de 11.11.11-actie. Oxfam Wereldwinkels werkt al vele jaren rond deze problematiek. Het huidige wereldhandelsstelsel benadeelt systematisch het Zuiden en moet dringend omgegooid worden, dat is zowat hun hoofdstelling. De landen van het Noorden betalen een onrechtvaardig kleine vergoeding voor de goederen die ze uit de Derde Wereld onttrekken. Om die boodschap bij de publieke opinie te brengen, heeft men over het hele land winkeltjes opgezet, waar enkel producten verkocht worden die in die filosofie passen. Gaëtan Pintelon is verantwoordelijk voor de aankoop van die producten: vooral koffie, honing, wijn en textiel. Hij moet de contacten met de leveranciers van Oxfam Wereldwinkels onderhouden.

(Foto Hendrik Delagrangé)

Veto: *Oxfam Wereldwinkels ijvert al sinds 1971 voor een Nieuwe Internationale Economische Orde, een wereldhandelsstelsel dat meer rekening houdt met de belangen van de Derde Wereld. Zo klagen jullie onder andere het protektionisme, de handelsbarrières aan.*

Pintelon: «Inderdaad. Aan de ene kant predikt men de vrije markt-principes, terwijl men aan de andere kant de landen die structureel veel zwakker staan nog een extra barrière oplegt. Wist u dat alle OESO-landen de Gatt-konferentie onderschreven hebben en zich dus expliciet voorstander hebben getoond van vrijhandel? Maar in de praktijk is de tijdsgeest nooit zo protektionistisch geweest als nu.»

«De politiek van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) is een van de hoofdverantwoordelijken voor het afremmen van de vrije concurrentie. Het IMF wilde maar werken aan de herstelling van de schuldenlast van de Derde Wereld, op voorwaarde dat de landen intern een soberheidsbeleid voerden. Men zette alles op de export, dus minder binnenlandse consumptie, minder investeringen, lagere lonen en besparingen in de sociale voorzieningen. Het gevolg: een overaanbod van grondstoffen op de wereldmarkt, van textiel ook. De prijzen daalden. Zo erg zelfs dat het Noorden de concurrentie met die producten niet meer aankon en, uit *behoudingsgezindheid* eigenlijk, protektionistische maatregelen nam, om te vermijden dat hier alles in één klap werd weggeveegd. Men liet dus de Derde Wereld geen keuze. Ze kregen een

handelspolitiek opgelegd die uiteindelijk nefast was voor hun economie.»

«Een hervorming van ons handelssysteem moet met deze zaken rekening houden, maar ik sluit daarbij geen *prijsverhogingen* uit. Dat is trouwens niet onredelijk als je bedenkt dat in de laatste decennia de prijs van bijvoorbeeld koffie eerder dalend is geweest dan stijgend, terwijl om het even welk produkt dat hier geproduceerd wordt en in de Derde Wereld te koop wordt aangeboden, in die periode vele keren duurder is geworden.»

Olifanten

Veto: *Vrees u niet dat als we een hogere prijs gaan geven voor grondstoffen of basisproducten, het Noorden in een crisis terecht zal komen? Wij dachten bijvoorbeeld al maar aan de crisis van de jaren '70 die in essentie een gevolg was van de stijging van de olieprijs.*

Pintelon: «Oxfam Wereldwinkels moet proberen *welredig* te denken. Het is duidelijk dat de problemen van de Derde Wereld en die van ons met elkaar in verband staan. In het verleden heeft men dat ook ingezien. Toen in de jaren '70 de olieprijs enorm gestegen was en een aantal ontwikkelingslanden met petrodollars werden overspoeld, groeide de overtuiging dat men het geld moest aanwenden om de ontwikkeling in de Derde Wereld te stimuleren. Dit moest op lange termijn ook ten goede komen aan het Noorden, dat op dat ogenblik een recessie doormaakte.»

«Voor de Derde Wereld-landen leken

vette jaren aangebroken: de rentevoeten waren laag, maar vlottend. De inflatie was zeer hoog en men kon lenen aan rentevoeten die lager waren dan de inflatie. Dat was allemaal heel aantrekkelijk natuurlijk. Er is toen heel wat geld verdwenen in peperdure prestigeprojecten - *witte olifanten* noemen we die in het jargon - die nog geen frank hebben opgebracht, ook al zijn ze meer dan tien jaar oud. Eind de jaren '70 is men in het Noorden dan grondig werk gaan maken van de bestrijding van de crisis. De inflatie werd ingeperkt, de interestvoeten stegen en de dollarkoers stond overdreven hoog genoteerd. Dat heeft de schuldenlast van de Derde Wereld zo sterk doen stijgen, dat een aantal landen genoodzaakt waren niet alleen de aflossingen, maar ook de interestbetalingen, te staken.»

Veto: *Er gaan ook al een tijdje stemmen op om die schulden gewoon kwijt te schelden.*

Pintelon: «Je kan je inderdaad afvragen of die *regelmatige schuldverschikkingen*, waarbij de schulden op langere termijn gespreid worden - maar ook verzwaaard worden - op termijn wel de juiste weg zijn. Het sluit die landen gedurende vele jaren af van investeringsprogramma's. Het afkondigen van een amnestie zal natuurlijk voeding geven aan anderen, die de voorbije jaren al zware inspanningen geleverd hebben om hun schulden af te lossen, om betere voorwaarden te bedingen. Maar het is evengoed duidelijk dat de Afrikaanse landen in een hopeloze situatie terecht zijn gekomen. Latijns-Amerika heeft er zich de laatste jaren doorgespald, maar de Afrikaanse situatie is uitzichtloos.»

«Ik ben voorstander van een regeling waarbij de aflossingen gestopt worden in een fonds per ontwikkelingsland dat beheerd wordt door democratische instanties aldaar, en waarbij dat geld zou worden gespendeerd aan eigen ontwikkeling. Ook de economie van het Noorden zal daarvan kunnen meeprofiteren.»

Veto: *Dat is zowat hetzelfde stelsel als het omzetten van leningen in aandelen van binnenlandse bedrijven. De banken nemen dus grote participaties en kunnen zo hun invloed op het beleid doen gelden. Krijg je op die manier geen uitverkoop van 's lands industrie?*

Pintelon: «Niet noodzakelijk. Ik zie het niet als iets dat geregeld wordt tussen banken, of zelfs niet tussen het IMF en schuldelaars. Ik vind het eerder een politieke keuze, wat inhoudt dat het tussen overheden onderling moet geregeld worden. Belangrijk is dat dat je in het achterhoofd houdt dat het zowel voor het Noorden, als voor het Zuiden, interessant is voor die oplossing te kiezen.»

Veto: *In hoeverre zijn de Oxfam Wereldwinkels een alternatief voor wat andere, grotere distributieketens doen?*

Pintelon: «Oxfam Wereldwinkels vertrekt niet zozeer vanuit het idee dat men een alternatief wil bieden voor de huidige wereldhandel. We willen de publieke opinie wijzen op de grote

nadelen die het huidige wereldhandelsstelsel heeft voor de producenten in de Derde Wereld. We proberen er natuurlijk wel daadwerkelijk iets aan te doen. Maar dat blijft dan vrij kleinschalig en vrij symbolisch. Uiteraard zullen we via het systeem van Wereldwinkels de wereldhandel niet kunnen veranderen. Het zou naïef zijn, dat te denken. Het is ook niet onze bedoeling de grote ketens systematisch op de korrel te nemen.»

Veto: *Oxfam Wereldwinkels probeert steeds aan haar leveranciers een vaste prijs te betalen, vaak nog een meerprijs ook. Hoe reageren de consumenten daarop?*

Pintelon: «De konsument in ons land wordt zeer bewust gemaakt rond prijschommelingen. Voor koffie bijvoorbeeld zijn wij wel verplicht de dalingen en stijgingen te volgen die voorzien worden door het programmakontract van Economische Zaken. Maar onze klanten zijn doorgaans wel bereid onze *eerlijke* producten wat meer te betalen dan elders.»

«Binnen Oxfam wordt er de laatste jaren trouwens steeds meer markt-economisch gedacht. Tien jaar terug ging een eventueel surplus op de verkoop nog automatisch naar projecten-steun. Ondertussen is men gaan inzien dat als je je assortiment of je activiteiten wil uitbreiden, je kapitaal moet gaan aanleggen en dan moet je ook voorzien van bepaalde 'specialisten' die niet aan een hongerloon willen werken natuurlijk.»

Advertenties

Veto: *Oxfam Wereldwinkels verhandelt producten uit ondermeer Nicaragua en Algerije. Uiteraard is aan die steun ook een politiek aspect verbonden. Je steunt immers ergens ook het regime. Welke normen worden daarbij gehanteerd?*

Pintelon: «Binnen Oxfam Wereldwinkels gelden er een aantal criteria voor wat wij noemen *selektieve import*. Zo vinden wij dat we alleen kunnen afnemen van producenten die niet enkel werken voor hun eigen economische welvaart maar die ook verder zien naar meer sociale aspecten.»

Veto: *In hoeverre houdt Oxfam Wereldwinkels bij de aankoop van producten rekening met gevolgen op lange termijn, zoals milieuschade bijvoorbeeld.*

Pintelon: «Dat is wat ons betreft nog in een beginstadium. Maar gelijkaardige organisaties in Duitsland en Zwitserland staan daar veel verder in. Dat uit zich onder andere in het op de markt brengen van biologisch geteelde koffiebonen uit Mexico, die op dit ogenblik in West-Duitsland zeer gepopuleerd worden. Wij lopen wat dat betreft nog wat achter, vooral omdat in België de afstand tussen milieu- en ontwikkelingsorganisaties groter is. Ik verwacht wel dat dat zal evolueren.»

Veto: *De voorkeur gaat daarbij blijkbaar uit naar socialistische regimes. In een brochure van Oxfam Wereldwinkels lezen we zelfs: 'Privé-bezit van produk-*

tie-middelen kan niet. De hele gemeenschap moet er eigenaar van worden.'»

Pintelon: «De stelling van Oxfam komt er niet op neer dat we zeggen dat privé-bezit niet kan. Uiteraard kan dat, we zien het overal rondom ons. Ook in zogenaamd socialistische landen heb je een deel van de economie die in privé-handen is of waarbij overheid en privé samengaan. Het kan, al was het maar om te vermijden dat je bureaucratistische toestanden krijgt. Maar voor ons is gebleken dat die landen en koöperatieven die opteren voor een *sociale* ontwikkeling betere resultaten boeken of meer belang hechten aan de zorg voor de armen.»

Veto: *De wereldwinkel steunt via staatskoöperatieven ook het Algerijns regime. Het beleid daar krijgt de laatste maanden nochtans veel kritiek te verduren.*

Pintelon: «We hebben steeds het gebrek aan *politiek idealisme* in Algerije als een negatief punt beschouwd en dat ook naar buiten uit laten blijken. Maar met onze produktenverkoop steunen wij niet direct het regime, maar wel het *ontwikkelingsmodel*. De grote politieke keuzes die gemaakt zijn, hebben we zeer positief geëvalueerd. Denken we maar aan het onderwijs dat open is voor iedereen tot 16 jaar - wat in Afrika al heel uitzonderlijk is - en de prioriteit die de basisbehoeften van de bevolking krijgt. Anderzijds zijn er een aantal objectieve factoren die maken dat het land in een zeer moeilijke situatie verkeert: de verduubeling van de bevolking op 25 jaar tijd en de prijsdalingen vóór olie en gas, twee exportprodukten van Algerije. Om ons standpunt hierover te verduidelijken, hebben wij trouwens een aantal advertenties geplaatst in de Vlaamse kranten, waarin wij de repressie in Algerije onomwonden veroordelen. Wij zitten daar ook mee in onze maag.»

Veto: *Zou ruilhandel - waar per definitie geen geld aan te pas komt - geen rol van betekenis kunnen spelen voor de Derde Wereld? Het spel kan op die manier vastgehouden worden in de economie, waar het gebruikt kan worden voor investeringsprogramma's.*

Pintelon: «En de handel zou ook volledig onafhankelijk zijn van de schommelende wisselkoersen, ja. Zulke zaken bestaan trouwens al tussen een aantal Derde Wereld-landen en het Oostblok. Maar men moet er opletten voor *donor-receptor*-toestanden waarbij het meest ontwikkeld land meer eist dan het geeft. Het probleem zit hem in de bepaling van de ruilvoeten. Ruilhandel mist de noodzakelijke marktsituatie. Er zijn maar twee handelspartners bij betrokken. De te ruilen goederen zijn meestal niet onmiddellijk samen te brengen, waardoor de transactie gespreid wordt over een grote tijdsperiode. Ik geef ruilhandel als basis voor internationale handel geen enkele kans.»

Bart De Lefeire
Jan Van der Linden

Het gratis 11.11.11-debat over internationale handel gaat door op maandag 7 november om 20.00 u in de Kleine Aula. Het panel bestaat naast Gaëtan Pintelon, nog uit R. De Meyer (NCOS), Prof. Tollens en W. Herieker (commerciële distributie). Zie ook agenda.

KOTPROJEKT BIJNA OP POTEN

In het vorig nummer van Veto hadden we het over moeilijkheden rond het zogenaamde *kotproject*. Waar we haast niet over spraken, was het kotproject zelf. Een overzicht.

Bedoeling is in november één week lang intensief rond 'kot' te werken. Vorig jaar bleek immers dat het merendeel van de studenten zich niet te veel zorgen maakte om de kwaliteit van hun huisvesting. Op het Van Dalekollege beschouwde men dit als een alarmsignaal, en besloot men een sensibiliseringscampagne op poten te zetten. In november wordt één intensieve week lang "Wonen te Leuven" in de fokus geplaatst. De voornaamste probleemvelden waar men de menigten voor wil warmmaken zijn aandacht voor veiligheid, huurkontracten en 'wooncultuur': hoe leef ik het best op kot?

Kapel

Naar de verhuurders toe richt men een tweetal activiteiten in. Ten eerste is er een tentoonstelling rond veiligheid, in de kapel van het Van Dalekollege. Niks spektakulair, maar - letterlijk - van levensbelang. Daarnaast is er in het Huis der Notarissen een

panelavond rond "Waarom investeren in studentenkamers, en hoe?" Studentenvoorzieningen gaan geproblemen de kotbazen ervan te overtuigen dat ze het best af zijn met aan hun studenten veilige, nette, niet te kleine en zeker niet te dure kamers aan te bieden. We wachten benieuwd op de reactie van het publiek.

Water en wijn

De studenten krijgen eveneens de volle laag sensibilisering. Eerste portie wordt in Alma voorgeschoteld: een tentoonstelling over "Veilig Koken op Kot". Veilig én lekker, want UP zorgt voor kookboeken met aan te raden gerechten. Zo van "Hoe wordt water wijn" en meer interessante tips. Bovendien werd de veiligheidsbrochure herschreven en up-to-date gemaakt.

"Heb ik niet nodig", mompelt je misschien. Wacht maar tot jouw gaskachel begint te dampen.

Een meer ludieke manier zou de wedstrijd "Kot Leuven" moeten worden. In samenwerking met UP en Sociale Raad is het de bedoeling dat het tofste, veiligste, kortom, hét ideale studentenkot gevonden en bekroond wordt, en bovendien beloond met een fikse prijs. Je hoort er nog wel van. (WP)

Werkingsassen Kringraad

De diepere grond van ons bestaan

Instellingen hebben nogal eens de neiging hun oorspronkelijk doel uit het oog te verliezen en zich enkel nog met hun eigen voortbestaan bezig te houden. Dat geldt ook voor studentenorganisaties. Het is niet moeilijk jezelf, of Kringraad bijvoorbeeld, wijs te maken dat je Belangrijk bent: je zit er tussen imposante stapels dossiers, het lijkt er altijd erg bedrijvig, en er wordt vergaderd en gedebatteerd dat het een lieve lust is. De enige manier om aan dit soort narcisme te ontsnappen is er voortdurend zorg voor dragen dat de inhoudelijke werking blijft domineren: in casu het studiewerk rond onderwijs en medebeheer.

Om de reeds overwerkte algemene vergadering (AV) van Kringraad een beetje te ontlasten - de laatste AV eindigde om 3 uur 's nachts - wordt de onderwijsproblematiek voor het grootste deel bestudeerd in werkgroepen die zich gedurende één of meer jaren met een specifiek onderwerp bezighouden en regelmatig aan de AV verslag uitbrengen. Dit jaar richtte Kringraad maar liefst 6 werkgroepen op. Het is zeer de vraag of zo'n weelde wel leefbaar is, maar in een koepel die van langsom meer verstrikt geraakt in procedure-kwesties kan een dergelijk entoesiasme voor de inhoudelijke werking alleen maar tot vreugde stemmen.

Doorgaan

Als er één topic is die de studenten (en dus Kringraad) nauw aan het hart ligt zal het studiedruk wel zijn, zeker? Al zo'n tien jaar lang hamert Kringraad op dit probleem, en het ziet er eindelijk naar uit dat er resultaten komen. Sinds enkele maanden moeten alle voorstellen voor programmahervormingen vergezeld gaan van een schatting van de totale studiebelasting (leestijd én verwerkings-tijd). Bovendien moet twee jaar na de invoering van een nieuw programma een meting uitgevoerd worden om te checken of de studiedruk de grenzen van het aanvaardbare niet overschrijft. Eind vorig akademiejaar is zelfs voor het eerst een programmahervorming - die van kinesiterapie - verworpen omdat de geschatte studiedruk onaanvaardbaar hoog lag.

Toch is er geen reden om op onze lauweren te gaan rusten: tegelijkertijd worden andere onmenselijke programma's wél zonder problemen aanvaard. Bovendien moet het gevecht rond studiedruk uitgebreid worden naar de 'lagere' regionen toe: naar fakulteitsraden en permanente onderwijscommissies. Een Kringraad-werkgroep zal zich met de toekomstige strategie bezighouden.

Nauw verbonden met het voorgaande probleem is dat van de tentissen. Het mag dan nog beperkt blijven tot een aantal fakulteiten, maar daar maakt het des te meer slachtoffers. Voor wie in cijfers geloof: terwijl in de humane wetenschappen gemiddeld 90% van de studenten slaagt in hun derde jaar, zakt dat aantal tot 80% in het vierde jaar als dat een eindjaar met tentis is, en zelfs tot 60% in een eventueel vijfde jaar met tentis.

Scheefgroei

De academische overheid heeft dit vorig jaar eenvoudig 'opgelost' door gewoon het *bissen zonder lesvolgen* - het zogenaamde tentisjaar - af te schaffen, en zo studenten die hun tentis niet afkrijgen te dwingen hun hele tweede licentie opnieuw te doen. Dat kan dan wel een financieel voordelige uitweg zijn - bidders-zonder-lesvolgen worden immers niet gesubsidieerd - maar het probleem blijft bestaan: waarom raken die tentissen niet af?

Daat heeft ongetwijfeld te maken met de manke begeleiding van in veel richtingen hopeloos overbelaste professoren, maar vooral met het totaal scheefgegroei concept van zo'n tentis. De kwaliteitsvragen worden steeds hoger, de tentissen steeds dikker en steeds meer sukkelars beginnen zich af te vragen of men hen niet met doktorandij verwart. Het is daarom dringend noodzakelijk dat, liefst uitgesplitst per fakulteit, een aantal richtlijnen geformuleerd worden in verband met de omvang, de diepgang en de inhoudelijke kwaliteiten die van

passen - met de hulp van het monitoraat.

In de praktijk blijken die 'proef' examens echter behoorlijk determinerend te zijn voor de uiteindelijke slaagpercentages. In L & W bijvoorbeeld heeft iemand die minder dan 40% behaalde voor zijn partiële vrijwel geen kans om er door te zijn. De kansen van wie tussen 40 en 60% zit komen overeen met het gemiddelde, en wie meer dan 60% behaalt, heeft zelfs dubbel zoveel kans. Dat heeft natuurlijk te maken met individuele capaciteiten, maar het wijst er ook op dat profexams hun eigenlijke, remedierende functie verloren hebben: de meeste monitoren nemen in dat stadium niet meer de moeite om zich nog over iemand studiemetode te buigen. Bovendien worden de goeie studenten door het systeem van vrijstellingen nog eens extra bevoordeeld.

In een vorig nummer berichtte Veto reeds over het beperkte voorstel tot wijziging van de wet op de academische graden dat nu door de Vlaamse Interuniversitaire Raad besproken wordt. Dat voorstel is in feite een herwerkte versie van een ouder, veel radicaler voorstel, dat vrij ver tegemoet komt aan de stellingen die Kringraad reeds jaren verdedigt. Maar daar zal het niet bij blijven: het steeds verder uitdijende Erasmusprogramma en vooral (jawel) Europa 1992 zullen de Europese landen dwingen tot verregaande programmahervormingen. Ook voor Kringraad wordt het dus tijd om nummer 1992 eens op te tellen.

Voorlopig echter stelt het Erasmusprogramma ons voor akuter problemen. Het gaat immers niet om studenten naar de vier hoeken van het avondland

uit te sturen zonder serieuze garanties over financiering, huisvesting, studieprogramma's en vrijstellingen. Het entoesiaste begin heeft blijkbaar tot nogal wat improvisatie geleid. Ook de studenten die hier aankomen lopen vaak wat verloren - daar is trouwens ook een taak weggelegd voor de fakulteitskringen. Maar bovenal stoot de onduidelijkheid van de situatie. Op zowat elk niveau aan deze unief wordt lustig gedebatteerd over Erasmus, vaak zonder coördinatie en zonder degelijke informatie. Er moet dus (zeer) dringend wat gedaan worden aan inventarisatie en aan doorstroming van informatie naar de studenten toe. Dat toont de ruime belangstelling voor de Erasmuswerkgroep van Kringraad wel aan.

Velen zijn het waarschijnlijk al lang vergeten, maar eigenlijk gaat het bij Loko allemaal om de *demokratisering van het onderwijs*. Een begrip dat al te dikwijls op een nogal simplistische manier ingevuld wordt. Iets als: 'zoveel mogelijk mensen zo goedkoop mogelijk naar een unief krijgen waar ze zoveel mogelijk inspraak hebben'. Zo eenvoudig is het natuurlijk niet: de universiteiten spelen een rol in de maatschappij - en die is niet altijd zo democratisch. Door het blote feit dat ze een intellectuele elite kweken vergroten ze immers de kloof die de *ruling class* scheidt van de massa's. Of ze daar veel aan kunnen verhelpen blijft de vraag, maar het is een vraag die gesteld moet worden. Door haar ongenakbare positie als Tempel der Wetenschap onttrekt de unief zich aan het maatschappelijke debat, terwijl ze ondertussen wel een niet te onderschatten invloed heeft op de evolutie van onze samenleving.

Clem Robyns

Raad zonder Studentenvoorzelingen

Jammer, de centen zijn op

Twee pensen met florida-moes kosten 70 fr. In de wachtzaal van het Van Dalekollege zweeft sinds het zalig muziekie op de achtergrond om de onledige wachtuurjes aangenamer te maken. Binnen enkele weken worden er gedurende 24 uren doorlopend aflossingsstokken doorgegeven op het betonbaantje van het Sportkot. Na het pensioen van Felix moet het Meisjescentrum het zonder nachtwaker stellen. Deze Veto telt 8 pagina's. Alle voorgaande zaligheden kunnen echter eensklaps veranderen. Het hangt er alleen van af welke akten gelegd worden in de begrotingsdiscussie van de Raad voor Studentenvoorzelingen (RvS).

De RvS, waarin naast 5 academici en 5 personeelsleden ook 5 studenten zeten, vult zijn dagen met het beheren van de Sociale Sektor: peda's, Alma, diensten, studentendokters, studentenwerking, Universitaire Parochie, studie-advies ICC & Solidarity Center, ...

Om de huidige toestand van de RvS goed te begrijpen, starten we best met een kleine historische schets. Sinds enige tijd is het immers een hele klus geworden om nog tot een goed beheer te kunnen komen. Meer bepaald sinds de zomer van '86, toen Guy Verhofstadt zijn wens in beleidsdaden mocht omzetten. De neo-liberale 'begrotingscorrectie' die het hoch opstelde, geniet sindsdien een bijzonder bekendheid onder de naam 'Sint-Annapan'. Voor de Leuvense Sociale Sektor had dit tot gevolg dat meer dan dertig procent van de Rijks-toelagen ingeleverd moesten worden.

RvS kontra RvB

Nu is het nogal evident dat de RvS hierdoor stevig in moeilijkheden kwam. Van hogerhand kreeg men en passant de goede raad mee om creatief te worden, om nieuwe initiatieven te ontplooiën. Voor de RvS bleef weinig keuze over. Als de voornaamste bron van inkomsten gehalveerd wordt, heb je twee oplossingen: ofwel ga je nieuwe inkomsten zoeken, ofwel vermindert je je uitgaven - besparen, heet dat laatste. Er werd bespaard, en geen klein beetje. Loko bijvoorbeeld kreeg in plaats van de vroegere 12 miljoen nu nog slechts 9 miljoen toelagen. Alma zakte van 97 naar 90 miljoen.

Een wel bijzondere creatieve politiek werd ontwikkeld in de zoektocht naar

dienen sinds vorig jaar volledige sociale bijlagen te betalen. Voor Alma betekende dit een meerkost van 10 miljoen.

Bovendien werd het probleem van de *gebuwkosten* plots in alle scherpte gesteld. De RvS staat in voor het onderhoud van een groot aantal gebouwen: denk alleen maar aan de tros peda's en de verschillende uitbatingen van Alma. Haast allemaal zijn ze in min of meerder mate onveilig (op het Van Dalekollege en Holleberg is in geen enkele peda wettelijk in orde), en dringen de brandweer en de veiligheidsdiensten er op aan deze 'schande' bij hoogdringendheid recht te trekken. Dit betekent een bijkomende last van verschillende tientallen miljoenen in een tijdsperiode van enkele jaren.

Vroeger bestonden deze gebuwkosten ook, maar hield een RvS een spaarpotje achter de hand: de zogenaamde hernieuwingsprovisie. Dit is geld dat de RvS aan de Algemeen Beheerder afstaat om de eigenaerfplijtingen te betalen. Al bij al een uitgekookte manier van organiseren: de RvB is eigenaar, maar laat de RvS, de *gebruiker*, voor de eigenaarslasten opdraaien. Helaas, deze spaarpot is momenteel haast opgebruikt. De werken die hiermee zouden moeten betaald worden bestaan echter nog steeds. De RvS staat momenteel met de rug tegen de muur en heeft blijkbaar maar één keuze: zelf een surplus van 10 miljoen afdoeken om deze hoogdringende werken te laten uitvoeren.

Klassiek

Jan de Vuyst, directeur Studentenaangelegenheden, wist waar hij voor stond bij de opstelling van een proefbegroting. De inkomsten stijgen lichtjes. Voor het eerst sinds jaren gingen de Rijks-toelagen een weinig omhoog, en bovendien waren de studenten zo galant iets meer neer te tellen: hogere inschrijvingsgelden, duurdere Alma- en peda-prijzen. De uitgaven kennen een forse stijging, vooral door de hogervermelde gebuwkosten en jobstudenten. Bovendien vermindert de marge die de RvB toestaat. Een hoogst oncomfortabele situatie.

De Vuyst reageerde op de klassieke manier: een aantal uitgavenposten stijgen, dus dienen een aantal andere zich maar te beperken. Kunnen zich opmaken om volgend jaar weer een extra-besparing op te vangen: Alma, Loko, Universitaire Parochie, Ucles (het Universitair Centrum voor Lichamelijke Opvoeding en Sport), het Solidarity Center (voor de gehuwde buitenlandse studenten). Hiernaast heeft hij de energiekosten waarschijnlijk te krap be-

groot.

De studentenfractie heeft hiertegen gereageerd. Zij stelden dat een begroting dient uit te gaan van de doelstellingen van de RvS. Eerste doestelling luidt *de demokratisering van het onderwijs bevorderen*. Nu bestaat er een resem wetenschappelijke rapporten waarin aangetoond wordt dat die demokratisering van het onderwijs fors achteruit boert. De RvS zou dus in feite meer middelen moeten krijgen, heel wat meer middelen. De huidige toestand is voor hen onmogelijk: iedereen werkt reeds met een minimum van middelen, verder besparen kan niet. Punt.

Bovendien is de RvS sinds Sint-Anna een ongezon spelletje aan het spelen. De verschillende diensten worden immers tegen mekaar uitgespeeld. Krijgt Loko bijvoorbeeld meer geld, dan is er minder voor UP. Of zoals dit jaar: meer geld voor huisvesting betekent inleveren bij Alma. Uiteindelijk dupe van dit spel zijn de studenten. Ieder jaar kent het beleid terzake enige variaties, naargelang de RvS andere 'akten' legt: de ene keer drieft Alma zijn prijzen op, een andere keer schieten de peda-prijzen de hoogte in. Enige constante faktor blijft de meer-uitgave voor de studenten.

Overuren

Een dergelijke redenering hadden de studenten vroeger ook reeds ontweerd. Alleen, ditmaal vonden zij niet gehoor bij de andere gedingen. Zowel mensen van het personeel en de academici hielden een krachtig pleidooi om aan te tonen dat de huidige RvS-problemen niet *binnen* deze begroting konden opgelost worden. Men zal dus andere geldpotjes aanspreken: ofwel een dringende vraag naar de RvB om enkele bijkomende miljoenen, ofwel de eigen reserve aanspreken.

Alleen prof Masschelein, de voorzitter van de RvS, vond dit idee niet zo denderend. Hij probeerde hierond zelfs een argumentatie te verzinnen, met als sluitstuk: "Bovendien wil ik stellen dat onze dienstverlening in wezen niet is afgebouwd." Wellicht vergeet hij dat bijvoorbeeld de Huisvestingsdienst niet meer in staat is de kotbazen te bezoeken. Dat de studentendokters gestopt zijn met de bezoeken aan de eerste kandidaturen. Dat die dienstverlening behoorlijk duurder is geworden. Dat het personeel enorm veel onbetaalde overuren moet presteren. Maar dat zijn slechts details. Uiteraard.

Walter Pauli

REPETITOR - Met een bordje als dit is onze Alma Mater het niet eens. De heer Vaes diende dan ook een alternatief te bedenken en bedekte eenvoudigweg de letter K. "Maar het wordt er steeds weer afgetrokken." (Foto Filip Dutoit)

Monitoraat failliet?

vervolg van p. 1

raat expliciet ingeschakeld in de oefeningsessies bij kolleges. Monitoren krijgen zo assistentstaken en geven nieuwe stof in plaats van te helpen bij het verwerken van de stof.

Daarbij komt nog het gebrek aan continuïteit in de werking (ETEW heeft bijvoorbeeld geen coördinator voor het monitoraat), de snelle wisseling van personeel, het feit dat een onderwijsopdracht veel minder gevaloriseerd wordt dan een onderzoeksopdracht enzovoort. Gevolg: de student die echt nood heeft aan individuele begeleiding komt niet aan zijn trekken, zoekt naar een andere oplossing... en komt bij een repetitor terecht.

Die kritiek op het monitoraat is uiteraard geen reden om het hele initiatief maar dadelijk op te doeken. Het monitoraat kan en moet een belangrijke functie blijven vervullen binnen de universiteit. Wel is er dringend nood aan een grondige herdenking van het monitoraat. Het denkwerk dat verleden jaar verricht is in de werkgroep Monitoren van de Onderwijsraad kan daarbij als eerste aanzet dienen. Maar denkwerk moet natuurlijk omgezet worden in de praktijk. En het wordt tijd dat men stopt daarbij op zijn geld te zitten.

Geld

Nu mag het sukses van het repetitoraat ook niet alleen op rekening van het monitoraat geschreven worden. Als je weet dat een repetitor een extra kost betekent van 20.000 tot 130.000 frank per jaar, voorbereiding voor de tweede zitting niet meegerekend, dan is het duidelijk dat de sociale achtergrond van de studenten die gebruik maken van het repetitoraat boven het gemiddelde moet liggen. Zowat alle repetitoren beweren echter dat zij studenten krijgen vanuit alle lagen van de bevolking. De reden daarvan zou zijn dat ouders veel liever wat extra geld steken in een repetitoraatbegeleiding dan dat ze een bisjaar moeten betalen.

De vraag is in hoeverre die redenering klopt. Men mag immers niet vergeten dat er niet alleen de bereidheid moet zijn van de ouders om extra te investeren, maar ook de mogelijkheid. En uit onderzoeken aan deze eigenste universiteit verricht - we denken onder andere aan het rapport Lammertijn - blijkt dat die mogelijkheid veel groter is bij gezinnen met kinderen in bijvoorbeeld Rechten en ETEW.

Op het eerste gezicht lijkt het vreemd dat het repetitoraat dan niet meer aanslaat in een fakulteit als bijvoorbeeld Toegepaste Wetenschappen. Volgens Lammertijn situeren zich daar immers

de meest begoede studenten. Naast wat we al over het monitoraat zeiden, speelt hier misschien de faktor dat het repetitoraat historisch gegroeid is in de Humane Wetenschappen, en dan meer bepaald aan de fakulteit Rechten. De eerste repetitoren komen alleszins uit die fakulteit. Vandaar dat vooral de oudere repetitorenbureaus op dit moment kunnen beweren dat ze een deel van hun studenten rekruteren van vader/moeder op zoon/dochter.

Tenslotte kan je er blijkbaar niet onderuit dat voor een aantal studenten die individuele begeleiding niet dadelijk nodig is, maar dat ze een repetitor nemen om in de onderscheiding te vallen. En op dat moment dreigt het repetitoraat uit te groeien tot een statussymbool, zoals Bart Raeymaekers, monitor in Rechten, tijdens een gesprek met ons opmerkte.

Winkel

Het gevolg van al die factoren is dat er in Leuven op dit moment minstens tien repetitorenbureaus zijn die zich ook als dusdanig kenbaar maken. Hoeveel studenten die precies begeleiden, is moeilijk te zeggen, maar het cijfer lijkt verbaasd hoog te liggen. De grote repetitorenbureaus beweren allemaal met 100 studenten of meer te zitten. Bij de kleintjes schommelt het cijfer tussen de 25 en de 50, maar ook zij zouden zonder moeite aan 100 studenten kunnen raken. Na de partitelen en tegen de eerste zitting loopt de vraag nog op. Als die cijfers juist zijn, moet minstens de helft van de eerstejaarsstudenten uit Rechten en Economie met een repetitor in aanraking komen.

Naast de officiële repetitorenbureaus zijn er wat je kan noemen de 'free-lance' repetitoren, afgestudeerden of oudere studenten die hun naamkaartjes op de valven hangen wanneer de examens naderen en die tegen betaling bijles geven. En tenslotte, en dat is toch opmerkelijk, blijkt er ook in bepaalde assistentenniveaus niet voor teruggeschrokken te worden om met betaalde begeleiding een centje bij te verdienen (zie kader).

Het heeft geen betoog dat dat laatste niet kan. Bovendien vloeit precies zo'n situatie in eerste instantie voort uit de faling van het monitoraat in bepaalde fakulteiten. In plaats dat het monitoraat een brug slaat tussen het middelbaar onderwijs en de universiteit, bevordert die faling een reeks anti-demokratiserende initiatieven. Tijd dus om te stoppen met leuteren over een student-vriendelijke universiteit. Er is werk aan de winkel.

Erik Paredis

Hoe doen ze het eigenlijk?

De repetitie is de moeder van de kennis

De reputatie die het repetitoraat heeft opgebouwd is niet al te best. Volgens de repetitoren is die reputatie echter gebaseerd op enkele gevallen. Misbruiken komen in elke branche voor, zo verdedigen ze zich. Wat heeft de gemiddelde repetitor dan eigenlijk te bieden? En waar eindigt de normale beroepsuitoefening en begint geklungel en overmatig winstbejag?

Bij hun eerste contacten met de studenten vallen de repetitoren uiteen in twee groepen met een duidelijk verschillende aanpak. Sommigen rekenen er op dat de studenten zelf wel het initiatief zullen nemen om een repetitor in te schakelen. Die zullen de weg wel vinden door de verhalen van vroegere klanten, denken ze. Ze wachten rustig af wie bij hen over de vloer komt.

Aanhel

Een tweede groep is echter gewonnen voor een actievare houding, en probeert klanten te werven via briefcampagnes. Die campagnes bereiken hoogtepunten aan het begin van het academiejaar, rond de partitelen en na de eerste zitting. De brieven zijn meestal gericht aan eerste-kenners, of beter, aan hun ouders.

Een klassieke aanhel is de spijtige vaststelling dat gemiddeld slechts één op drie van de beginnende studenten een succesvolle eerste zitting meemaakt. Ze hebben het er dus duidelijk moeilijk mee om hun kursussen onder de knie te krijgen. Dat is dan ook geen eenvoudige klus: de studiedruk is enorm hoog en de leerstof wordt vaak op een onaanpaste manier gedoceerd.

Met die gegevens op papier bieden de repetitoren hun diensten aan. Veel studenten, beweren ze, weten niet hoe ze met de hoger beschreven situatie moeten omgaan, ze mislukken, niet omdat ze niet begaafd genoeg zijn, maar omdat ze hun studies niet efficiënt organiseren. Hulp zou hun slaagkansen zeker verhogen.

Hoe ziet die hulp er dan uit in de praktijk? De Leuvense repetitoren hebben verrassend gelijklopende programma's ontwikkeld. Meestal wordt de studenten die individuele begeleiding aangeboden. De studenten hebben echter niet noodzakelijk een vaste lesgever. Naast éénmansbedrijfjes zijn er immers ook bureaus die verschillende personen tewerkstellen, soms zelfs een twintigtal, die allemaal les geven. In dat geval wordt elk vak door een specialist terzake begeleid. Over een aggregatiediploma hoeven ze niet te beschikken, en de meeste lesgevers kunnen dit niet voorleggen.

De grootste nadruk komt steeds te liggen op het controleren of wel regelmatig nieuwe stukken leerstof werden verwerkt. Konkret betekent dat dat de begeleiders elke sessie met hun studenten

afspraken dat deze een bepaalde hoeveelheid examenstof nakijken. Een gemiddelde van een vijftigtal pagina's per week, wat minder aan het begin van het academiejaar en wat meer op het einde, lijkt de meeste repetitoren redelijk.

Tijdens de sessies wordt dan getoetst of de studenten hun les kunnen opzeggen. Vaak trachten de repetitoren hierbij de manier van vragen stellen van de betrokken prof na te bootsen. Uiteindelijk doel is immers altijd de voorbereiding van de examens. Om het helemaal levensrecht te maken, komen er meestal ook kwoteringen bij te kijken.

Daar blijft het echter niet noodzakelijk bij. Sommige repetitoren geven hun klanten ook uitgebreid de kans vragen te stellen over onbegrepen punten. Een voorwaarde voor degelijke uitleg is natuurlijk wel dat de begeleider voldoende vak kennis bezit. Anderen trekken ook tijd uit om de studiemethode die hun pupil hanteert bij te schaven, of leren zelfs van het begin af aan iedereen een mooi uitgewerkte studiemethode aan.

Opvallend is dat iedereen zowat zijn eigen manier schijnt uitgewerkt te hebben, en dat dit studiemethode-gedeelte eigenlijk nogal intuïtief wordt aangepakt. Doordat de meeste lesgevers geen

aggregatiediploma bezitten, zijn ze waarschijnlijk gedurende hun opleiding nooit op een wetenschappelijke manier gekonfronteerd met dit onderwerp. Blijkbaar komen ze er achteraf niet zo gemakkelijk toe om zich nog eens grondig hierover te gaan buigen.

Zowel bijkomende uitleg als het aankwelen van een goede studiemethode zijn extraatjes die zeker niet elke repetitor aanbiedt. Toch kunnen beide zaken een belangrijke invloed hebben op de efficiëntie van de begeleiding. Met een eenvoudige opdracht een tekst van buiten te leren, kom je immers niet veel verder als je niet snapt waar die tekst over handelt. Je zal evenmin veel presteren als je dat memoriseren niet wat handig aanpakt. Bovendien is een goede studiemethode een eerste voorwaarde opdat de student het de volgende jaren alleen zou kunnen redden.

Publiek

Een gevoelig punt is de kostprijs van het repetitoraat. Goedkoop zal je er wel nooit van afkomen, ook al omdat de repetitoren hoge getrouwheidsseisen aan hun klanten stellen. Begeleiding voor slechts één vak of gedurende een beperkte tijd is bijna nergens mogelijk. Wie privéles wil moet zich meteen voor een volledig academiejaar engageren à rato van één tot drie, vier uur per week. De repetitoren verantwoordelijk voor er op te wijzen dat studenten aan het begin van het academiejaar niet kunnen weten met welke stof ze problemen zullen krijgen, zeker niet de eerste-kenners die toch het gros van hun publiek vormen. En in ieder geval zijn er altijd studenten genoeg die wel zo'n grondig schema willen volgen.

De laagste prijsklasse schommelt rond de twintigduizend. Sommigen vragen duidelijk hogere prijzen. Niemand garandeert natuurlijk dat de duurste begeleider ook de beste diensten biedt. Wie wil zoveel betalen? Volgens de repetitoren komt hun cliënteel uit alle lagen van de bevolking. Maar aan de andere kant zijn er een aantal fakulteiten (zoals de rechtsfakulteit en de fakulteit ETEW) die erg hoog scoren op het vlak van repetitorenbezoek, en gaat het nu net om die richtingen waar veel beter begoede studenten voor kiezen.

Meestal zijn het de ouders die uiteindelijk voor een repetitor kiezen. De begeleiders beseffen dit terdege: vele reclamebrochuurjes richten zich tot hen, en er zijn bijna altijd tijdens het academiejaar zelf nog geruime contactmogelijkheden voorzien. Zo krijgen de ouders vaak op gezette tijdstippen evaluaties toegestuurd, of kunnen ze die op aanvraag consulteren. Om de schrik er een beetje in te houden.

Katrien Callens

VAKANTIEWERK

Tijdens de voorbereiding van onze reportage over repetitoraten stootten we op informatie over een monitor die tegelijkertijd repetitor zou zijn. Volgens onze informanten doet hij dat al minstens vier jaar, zelfs tijdens zijn monitoraatsuren.

De betreffende monitor, Raf Florizoone, monitor Scheikunde in Farmacie en Toegepaste Economie, geeft toe dat hij studenten tegen betaling extra lessen gegeven heeft "omdat ze bleven zagen voor extra begeleiding, en ook omdat je zo sterk onder druk komt te staan wanneer ouders en zelfs profen uit andere richtingen aandringen om hun zonen of dochters bijles te geven." Ook heeft hij ooit studenten doorgestuurd naar zijn dochter, vóór die assistente werd. Volgens Florizoone betreft het echter "toevalligheden, onder andere omdat ik dit jaar

geen vakantie heb genomen en dus de tijd had." Op de vraag of hij tijdens zijn monitoraatsuren soms repetitor was, zegt hij dat dit wel gebeurde "maar ik heb dat naderhand altijd ingehaald." Florizoone vroeg (vraagt?) 500 frank per uur voor bijkomende begeleiding.

Florizoone lijkt echter geen alleenstaand geval te zijn. Hij stelt formeel dat hij bij Wetenschappen assistenten gekend heeft en nog kent die tegen betaling repetitoraatbegeleiding geven aan studenten. Volgens een andere bron, Luc Lauwers, monitor Wiskunde bij Economie, zijn er ook binnen de fakulteit ETEW assistenten "die tegen 600 à 700 frank per uur repetitor spelen." Daarbij zouden, nog volgens Lauwers, wel eens examenvragen betrokken kunnen zijn. Onder welke vorm wilde hij niet zeggen "maar je kan je voorstellen dat

het ook voor mij als monitor niet moeilijk zou zijn wanneer ik de examenvragen op voorhand ken om iemand op de juiste manier op de examens voor te bereiden." Noch Florizoone, noch Lauwers wisten ons namen van betrokkenen te geven.

De getuigenissen van Lauwers en Florizoone betreffen twee fakulteiten. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat dergelijke praktijken tot die fakulteiten beperkt zouden blijven. Het geval Florizoone kan niet goedgepraat worden, maar als onze informanten gelijk hebben dan zit de kwaal veel dieper. Het is de dringende taak van de academische overheid om werk te maken van deze zaak. Een universitair diploma is zo al duur genoeg. Als we het nu ook nog moeten kopen... (EP)

Het monitoraat

Arbeidsvreugde in je werk

Hoewel het woord repetitoraat vele mensen van het academisch personeel reeds bij voorbaat wrevelig stemt, staan vele professoren en monitoren er een beetje machteloos op toe te kijken dat steeds meer van hun pupillen hun toevlucht nemen tot dit soort privé-begeleiders. Ze kunnen weinig doen, beweren ze, de markt is immers vrij voor iedereen. De grote vraag blijft echter hoe het komt dat zoveel eerstejaars bereid zijn zulke fikse bedragen neer te tellen voor iets dat ze in hun fakulteit ook gratis krijgen aangeboden.

Jos Creten houdt zich in de fakulteit van Letteren en Wijsbegeerte als monitor bezig met de begeleiding van de eerstejaars. Volgens hem houdt zijn monitoraatstaak in dat hij deze studenten van bij het begin van het academiejaar een degelijke studiemethode tracht bij te brengen. Daarnaast is er in de weekelijkse groepsopeningen ruimte voorzien voor het bespreken van ontstane problemen rond de stof en voor het oplossen van examenvragen.

Het is opvallend dat het aantal studenten dat in deze fakulteit een repetitor heeft, heel klein is. Creten ziet repetitoren dan ook niet als een dreigend gevaar. Hij is ervan overtuigd dat het monitoraat heel wat meer te bieden heeft op langere termijn door de studiemethode die in de loop van het eerste jaar wordt aangeleerd. Repetitoren werken daarentegen veel meer examengericht en fungeren voor de meeste studenten slechts als stok achter de deur. "Het grote verschil tussen monitoraat en repetitoraat ligt hierin: waar de eerste zichzelf overbodig tracht te maken, moeten repetitoren resultaat boeken en tonen dat studenten hen nodig hebben."

Zelfstandigheid

In de fakulteit Rechten ligt het repetitorprobleem iets gevoeliger. Hier lopen de studenten uit de kandidaturen de deuren van diverse repetitoren zowat af. Uiteraard stelt zich dan de vraag of het monitoraat bij Rechten niet tekortschiet in zijn taak, waardoor de studenten vlugger de hulp van een derde inroepen, ook al moet daarvoor betaald worden. Het systeem bestaat er hier in dat de studenten van de eerste kandidatuur weekelijkse oefeningen kunnen bijwonen, waarbij ze in groepjes van ongeveer twaalf een nadere toelichting krijgen bij de verschillende vakken en waar ze ook vragen kunnen stellen.

De monitoren werken in nauw samenwerkingsverband met de professoren van eerste kandidatuur en weten daardoor heel goed waar zo'n prof de nadruk op legt en welke eisen hij stelt op het examen. Studenten die daar buiten

nog meer problemen hebben met het verwerken van de stof, kunnen ook altijd een afspraak maken met de desbetreffende monitor. Toch wordt in de praktijk weinig gebruik gemaakt van deze mogelijkheid. "Het is onze voornaamste bedoeling de student onafhankelijk te leren werken", aldus monitor Bart Raeymakers, "en niet om de student bij het handje te houden. De universiteit is tenslotte geen humaniora meer."

Deze uitspraak houdt echter geen rekening met de groep studenten voor wie dergelijke groepsopeningen niet volstaan en die blijven worstelen met dezelfde problemen, want van een echt individuele begeleiding is er hier dus geen sprake.

Daarnaast is er in de fakulteit Rechten ook het probleem van de grote getal-

sterkte van de eerstejaars, die eigenlijk een evenredige uitbreiding van het monitoraat vereist. Bij Rechten zijn er elf monitoren aangesteld, belast met de zware taak van het begeleiden van meer dan 700 studenten. Deze mensen zijn echter geen voltdijns monitoren, zoals Jos Creten van L & W, maar vallen onder de ruime categorie van 'assistent'. Dit impliceert dat zij hun tijd goed moeten zien te verdelen: twee derden van die kostbare tijd moet uitgaan naar wetenschappelijk onderzoek, terwijl zij slechts één derde daarvan doorbrengen op hun monitoraatsbureau. Wanneer je een

kleine optelsom maakt, blijken er uiteindelijk slechts drie mandaten volledig beschikbaar te zijn voor het monitoraat, wat eigenlijk beduidend laag is voor zo'n enorme groep.

Toch is deze regeling volgens professor Raf Verstegen, docent Romeins recht in eerste en tweede kandidatuur, absoluut noodzakelijk. "Monitoren moeten nu eenmaal het niveau halen van de andere assistenten, anders loopt men het risico van het monitorschap een wat marginale functie te maken, die met het nodige misprijzen zou worden bekeken. Een situatie dus die zeker niet ten goede zou komen aan de student zelf." Ook Bart Raeymakers treedt hem in die mening bij: "Ik doe dit monitoraatswerk echt met alle plezier, maar wetenschappelijk navorsingswerk maakt nu eenmaal een onontbeerlijk deel uit van mijn taak. Ik kan me trouwens moeilijk inbeelden dat die repetitoren veel arbeidsvreugde beleven aan hun werk." Daar tegenover kan je je afvragen of mensen die zich hoofdzakelijk bezighouden met *onderwijs*, daarom onmiddellijk moeten aanzien worden als minderwaardig binnen het academisch apparaat.

Binnen de fakulteit Economie ziet men het monitoraat weer anders. Daar is het monitoraat namelijk ingeschakeld in het curriculum, wat betekent dat de monitoren de verplichte oefeningen bij de cursussen doceren. Het monitoraat geeft er dus een deel van de examstof. Daarnaast zijn er wel groepsopeningen, maar de individuele begeleiding is helemaal niet uitgebouwd.

Statussymbool

Het monitoraat blijft er echter bij dat hen op dit vlak geen enkele blaam treft en dat zij ruim voldoende studiebegeleiding bieden voor alle eerstejaars. Waar ligt dan volgens hen de oorzaak achter het grote aantal studenten dat toch liever zijn gading zoekt bij een eigen repetitor? Raf Verstegen is er van overtuigd dat de sociale achtergrond van de student hier een belangrijke factor is, een bewering die door het onderzoek *Lammerlijn* uit 1986 trouwens wordt gestaafd. In hogere kringen staat men anders tegenover studeren aan de universiteit. Het enige wat telt is dat zoon of dochter het felbegeerde diploma haalt. Als het betalen van een repetitor daartoe een noodzakelijke voorwaarde blijkt, dan mag dat geen probleem vormen.

"Tegen dergelijke mentaliteit kan je nu eenmaal moeilijk iets beginnen", aldus professor Verstegen, "Anderzijds is het enige doeltreffende middel tegen de soms duistere wervingscampagnes van de georganiseerde repetitorbureaus het zorgen voor correcte informatie." Een goed voorbeeld van dergelijke informatieverspreiding is de folder die wordt uitgegeven door de dienst Studenten-aangelegenheden. Eerstejaarsstudenten worden er uitdrukkelijk op gewezen dat repetitoren volledig los opereren van de KU Leuven, niettegenstaande ze soms het tegendeel beweren. Ook de kwaliteit van dergelijke studiebegeleiding wordt in vraag gesteld. In de folder wordt voorts verwezen naar de *Dienst voor Studie-advies*, waar je als eerstejaars ook terecht kan voor individuele én kosteloze studiebegeleiding en studietoedrainingen.

Overbodig

Toch lopen de meeste studenten tijdens hun eerste jaar in Leuven deze dienstverlening achteloos voorbij, en zijn ze daarentegen eerder vlug tot betaling bereid. Volgens Paul Bogaert van de Dienst voor Studie-advies gaan sommige studenten wat te vlug heen over de ernst van hun studiekeuze. Rechten is voor vele besluitelosen een alternatief. Daardoor zijn ze later niet gemotiveerd genoeg om hun cursussen te blokken en hebben ze een repetitor nodig om hen daartoe te dwingen.

Natuurlijk is dit een argument dat niet opgaat voor elke student. "De opkomst van de repetitorbureaus is ook een teken van deze tijd", aldus Bogaert, "Studenten zien hun tijd hier aan de universiteit reeds als een carrière. De prestatiedrang zit er diep in en er mag dan ook niks mislopen. Die mentaliteit is verkeerd. Als studenten meer over hun studieproblemen zouden durven praten, dan zouden repetitoren hier in Leuven totaal overbodig zijn."

Claudia Van de Velde

De student spreekt

Als de klant maar tevreden is

Om een repetitor te kunnen betalen, moet je er warm-pjes inzitten, zoveel is wel duidelijk. Maar tenzij een repetitor enkel een statussymbool is, is dat natuurlijk geen voldoende reden om een repetitor onder de arm te nemen. Waarom dan wel? Om iets te doen te hebben tijdens de lange winteravonden? Of toch om te slagen? De studenten aan het woord.

Een repetitor is een bijna noodzakelijke voorwaarde om te slagen, vooral in de eerste kandidatuur, dat is de mening van zowat alle studenten. De reden daarvan is dat het monitoraat niet in staat blijkt een degelijke individuele begeleiding te bieden en de overgang van humaniora naar universiteit op te vangen. Daarom wenden ze zich tot een repetitor die hen door de kandidaturen moet loodsen.

Deur

De voordelen van een repetitor liggen op verschillende vlakken, aldus de studenten. Ten eerste fungeert de repetitor als een stok achter de deur: je moet studeren, willess nillens, anders word je aan de deur gezet. Daarnaast draai je al van in den beginne mee in het systeem van regelmatig blokken, wat de slaagkansen moet verhogen. Bovendien krijgen de studenten vaak kant-en-klare, beknopte uittreksels van de leerstof of exclusieve oefeningen. Op die manier gaan er minder uren verloren met het sleuren van kursussen of het zwoeven op schema's of samenvattingen.

Aan een repetitor zijn nog andere interessante voordelen verbonden, oordelen enkele studenten. Ze hoeven niet in paniek te slaan als ze geen barst snappen van de gedoceerde stof en ontbrekende notities kunnen gemakkelijker aangevuld worden. Van groot belang is ook dat de studenten veel examenvragen krijgen - iemand kende zowaar al de vragen die hij voorgeschiedt kreeg op het examen. Vooral in fakulteiten waar dergelijke vragen *helmijs* circuleren en niet zo gretig uitgewisseld worden, wordt dat als een belangrijk voordeel gezien. Ook advies omtrent keuzevakken en hulp bij taken en andere werkjes wordt zeer geapprecieerd.

Buiten de strikte studiebegeleiding lijken bovendien heel wat studenten nood te hebben aan een vaste hand. De repetitor wordt gewaardeerd als de persoon die voortdurend achter hen staat en die hen tegenhoudt de teugels te laten vieren en het best uit te hangen in Leuven. Speciaal tijdens de examens is hij onontbeerlijk. Hij moedigt aan en stimuleert. Sommige studenten beweren zelfs door de examens te zijn *geseurd*

door hun repetitor. En natuurlijk zijn ook de ouders gerustgesteld: de repetitor weten hoe het zoon- of dochterleef vergaat.

De studenten verwachten heel wat van hun repetitor. Allereerst zijn de meesten ervan overtuigd dat ze zonder al te veel moeite zullen slagen in juli. Indien niet, dan menen ze toch een goede kans te maken voor september ... ook met de steun van hun repetitor uiteraard. Studenten die niet slaagden zoeken de oorzaak trouwens nooit bij hun repetitor: "Zonder repetitor haalde ik zeker geen vrijstellingen" of "Zonder repetitor zou mijn uitslag helemaal miserabel geweest zijn".

Knie

Ook al vinden veel studenten baat bij een repetitor, toch is het niet allemaal rozegeer en maneschijn. De studenten erkennen kontinuu onder druk te staan om te studeren, elke week opnieuw, soms zelfs tijdens vakanties. Ze krijgen niet echt de tijd om eens uit te rusten. Een aantal repetitoren blijken er trouwens een handje van weg te hebben hun studenten schrik aan te jagen door na de partiële aan te kondigen dat ze nog maar een klein kansje maken in september. Behalve als ze onder het wakend oog blijven van hun repetitor.

Anderen verplichten hun klanten terug te komen (soms gratis) totdat ze de leerstof volledig onder de knie hebben. Volgens de studenten schuilt daarin het gevaar dat andere cursussen te lang bedolven blijven onder een dikke laag stof. Er is ook wel wat kritiek op sessies in groep: niet iedereen kan zo aan bod komen en het is ook niet erg aangenaam om slecht te presteren in aanwezigheid van andere studiegenoten.

En het doorspelen van de evaluaties naar de ouders blijkt ook wel gevoelig te liggen. Dikwijls wordt die methode gebruikt als een soort sanctie. Bij zeer slechte resultaten kan de student zelfs zonder pardon worden geschorst.

Sommige studenten bekennen een zekere vrees voor de toekomst te koesteren als ze alleen voor hun studie komen te staan en het zonder repetitor moeten klaarspelen: een repetitor dient enkel om hen door de moeilijkste jaren heen te loodsen, "maar uiteindelijk kan een repetitor mij niet eeuwig bij het handje vasthouden."

Ofshoort het financieel aspect de schaduwzijde bij uitstek is, hebben de studenten de indruk waar voor hun geld te krijgen, "en bovendien," werpen ze op, "bissen is erger en duurder". Dat zeiden de repetitoren zelf ook al. Opvallend is nog dat het volgens de studenten vooral meisjes zijn die hun toevlucht zoeken bij een repetitor. Allen daarheen dus.

Alexandra Melis

DE PRIJSBESTEN

Bij de reportage over repetitoraten zijn we op verschillende manieren te werk gegaan om informatie in te winnen. Het belangrijkste waren de gesprekken met repetitoren, monitoren, studenten, enkele profs, de Dienst voor Studie-advies en prof Masschelein, voorzitter Studenten-aangelegenheden. Als controle op de informatie die bij de repetitoren verzameld was, werden daarna de jongste redakteleden ingeschakeld om vermomd als eerstejaars een aantal gegevens te controleren. Zeven repetitoraten werden daarbij aangegaan.

Vooraf voor de prijzen bleek dat interessant te zijn, want zo kregen we een volledig en juist overzicht: 20.000 frank per jaar bij Vaes, 30.000 bij Kuypers, 40.000 bij Vermeulen en bij Massaer, 80.000 bij Van Quaethem en De Donder, tot 90.000 bij Rebus en, als top of the bill, tot 130.000 bij Studax. Voor begeleiding bij tweede zit moet extra betaald worden.

Die prijzen verschillen naargelang één of meer sessies per week voorzien zijn. Het duurste voorbeeld, Studax, maakt dat duidelijk: voor één sessie per week betaal je jaarlijks 75.000 frank, voor twee sessies 98.000 frank

en indien je echt geld teveel hebt, kan je je ook inschrijven voor drie sessies per week voor 130.000 frank. De randvoorwaarden bij Studax zijn ook zeer streng. De volledige geldsom moet gestort zijn vóór de repetities beginnen. Wanneer zoon- of dochterlief zich niet voldoende inspannt of liever eens 'bros', kan het slecht aflopen. Hij of zij wordt dan niet enkel aan de deur gezet, maar kan bovendien geen aanspraak meer maken op de betaalde geldsom.

Of je ouders op de hoogte gebracht worden van je vorderingen verschilt van repetitor tot repetitor. Slechts één repetitor verwittigt de ouders vrijwel nooit. Die krijgen enkel bericht wanneer ze er uitdrukkelijk om vragen. En indien jij of je ouders niet tevreden zijn met het resultaat, niet getreurd. Bovendien het normale pakket kan je bij elk bureau extra-sessies volgen ... waar je dan wel 'extra' voor moet afdoeken. Indien je werkelijk die stok achter de deur nodig hebt, informeer je dan in elk geval degelijk.

Gelukkig konden we rekenen op een vriendelijk onthaal. Of zagen ze in ons al mogelijke klanten? (EP)

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studietoestand en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ± 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort. Behoudens deze restrictie worden brieven geplaatst zoals ze ons bereiken.

Racisme (1)

Het grote actuele discussiepunt is: stemrecht na integratie of integratie door stemrecht? In lezersbrief "Vlaanderen" in Veto nummer 5 van 24/10/88 beweerde Patrick Nijls dat:

1. "Mensen die nog niet genaturaliseerd zijn omdat ze hier nog niet lang genoeg verblijven (...) niet over de toekomst van autochtonen kunnen beslissen." Hierop zeg ik: vele migranten nemen de Belgische nationaliteit niet aan omdat ze hun eigenheid willen bewaren. Maar waarom zouden zij niet kunnen participeren in het beleid van het land waar zij al jaren wonen en werken?

Men kan zich niet integreren als men nog zelfs niet een deel van zijn politieke rechten verkregen heeft. Natuurlijk hebben migranten last met integratie, er is niemand die het voor hen opneemt in het beleid aangezien ze zo iemand niet kunnen verliezen. Wie zich niet integreert, wordt gauw gemarginaliseerd in onze harde samenleving. Uit marginalisering volgt soms criminaliteit en die kleine criminaliteit wordt door sommigen dan weer opgeklapt om aan te tonen dat geen enkele migrant zich integreert en dus het stemrecht waard is. Zo sluit

zich de cirkel van de demagogie.

2. "Hassan van Marokko riep bij de Nederlandse gemeenteraadsverkiezingen de Marokkanen op niet aan de stemming deel te nemen. Een oproep die massaal gevolgd werd." N. stelt zich hierbij de vraag: "Willen ze echt integreren of blijven ze enkel uit materiële behoeften?" Het is onzinnig de Nederlandse situatie te vergelijken met de onze. In Nederland geldt geen stemplicht. Je zegt toch niet van een Nederlander die niet stemt dat hij zich niet integreert.

3. N. stelt "het niet erkennen van ons rechtssysteem" door Islamieten op 1 lijn met "geen varkensvlees en geen godsdienstlessen willen op school" en haalt dit aan als bewijs voor de onwil tot integratie. Afgezien van de foutieve generalisering die hij maakt, mogen volgens onze grondwet dat varkensvlees en die godsdienstlessen geen enkel bezwaar zijn voor het verwerven van stemrecht. Deze situatie draagt trouwens bij tot een multiculturele samenleving. Wat het Belgisch rechtssysteem betreft, nogal logisch dat sommigen dat niet willen erkennen als ze niet eens stem-recht hebben.

4. "Volksverhuizingen die tot verarming van eigen cultuur leiden." Deze leugen kan weerlegd worden door harde cijfers, die sommige media wegmoffelen

DWB NAAR UITGEVERIJ PEETERS

Sinds enkele weken staat het 'katholieke' (de verzuijing in België bestrijkt alle vlakken, ook die van de kunst) literaire tijdschrift Dietsche Warande en Belfort (DWB) in het zonnetje van de literaire wereld.

Alle literaire tijdschriften in Vlaanderen, zonder één uitzondering, hebben het financieel moeilijk om het hoofd boven water te houden. Uitgeverijen beschouwen die bladen, die commercieel oninteressant zijn, dan ook vooral als een visitekaartje.

In de uitgave van DWB (een blad met zo'n 1200 abonnees, vooral biblioteken), door de jonge uitgeverij Den Gulden Engel is enkele maanden geleden verandering gekomen. Het blad zou "financieel gezien niet langer interessant zijn", zo stelt de redactie, en Den Gulden Engel heeft dan ook, "helemaal volgens de regels van het spel", het contract met DWB opgezegd. De redactie maalt daar niet echt om. Den Gulden Engel wordt al langer dan vandaag amateurisme en onverantwoorde groothed in gedachten verweten. En hoewel het lot van Den Gulden Engel zelf niet helemaal zeker

is (de uitgeverij schijnt nog amper de nek boven water te houden), kunnen volgende feiten alvast op een rijtje worden gezet.

Na de kontract-opzeg van Den Gulden Engel zond de Raad van Beheer van DWB een aantal typebrieven aan Vlaamse uitgeverijen, die het voortbestaan van het blad eventueel konden verzekeren. Eén van die uitgeverijen was het Davidsfonds.

Het Davidsfonds zag er geen graten in, DWB uit te geven, en gaf garanties dat de autonomie van de redactie volledig bewaard zou blijven. Uit welingelichte bron vernamen wij echter dat die redactie zich vierkant tegen een overname door het Davidsfonds verzet. Een uitgeverij als deze zou het zogenaamde 'rechts-katholieke' cachet dat op het tijdschrift rust (het woord 'Dietsche' speelt de redactie wel eens parten en daarom spreekt ze de laatste jaren over 'DWB') alleen maar beklemtonen, en het tijdschrift in een ongewild isolement doen belanden. De sekretaris-generaal van het Davids-

fonds, Norbert D'Hulst, kon dit niet bevestigen, maar zei wel, "geruchten van die aard te hebben opgevangen".

In elk geval diende DWB naar een andere uitgeverij uit te kijken, en dat zou Peeters (Bondgenotenlaan) geworden zijn, wat door mevrouw Peeters wordt bevestigd. Zij stelt dat de band met DWB er altijd al is geweest, ook al toen het blad nog door de Standaard Uitgeverij werd gepubliceerd. Toen DWB daar een tweetal jaren geleden wegging, miste Peeters de boot ten voordele van Den Gulden Engel.

Peeters geeft vooral wetenschappelijke tijdschriften uit en beschouwt zichzelf als een "neutrale uitgever", die het publiceren van "een gerenomeerd en kwalitatief hoogstaand blad" als DWB als een eer beschouwt. Volgende week zou reeds het kontract worden getekend, en Peeters zou dan een poging doen om tegen januari een nieuwe DWB uit te brengen. Dat wordt dan wel een race tegen de tijd. Ondertussen is Den Gulden Engel aan DWB nog altijd de resterende nummers van deze jaargang schuldig, dat wil zeggen vanaf september. (JR)

1988 groeide het aantal migranten in de Brusselse agglomeratie aan met 2,51 % op een bevolking van 1 miljoen. Volksverhuizing? In 1983 hadden nog 41,8 % van de kinderen in Brussel geboren een vreemde nationaliteit. In 1987 35 %.

5. "Ik ben geen racist!" De meeste vurige flaminganten belijden het antiracisme zonder erbij te denken dat simplistische slogans als "eigen volk eerst" en "migranten buiten" het eigen volk opstoken tot racistische acties. Het Vlaams Blok gebruikt bijna nooit fysiek geweld en daarom is hun het spreekrecht nog steeds niet ontzegd. Maar deze partij weet heel goed dat in tijden van crisis haar demagogie minder geletterde en minder begooede mensen haatgevoelens geeft die aanzetten tot racisme.

Dirk Boeckx

'eigen volk' aandoen. Ik denk hierbij aan de 'vierde wereld'-problematiek.

Ik denk dan ook aan sommige 'brave' burgers die zich in sommige grote steden voor het burgemeesterambt ter beschikking stelden. (Neen, ik bedoel niet H.)

Naar mijn gevoel is het vreemdelingenprobleem niets meer of minder dan een afleidingsmanoeuvre van het echte (sociaal-economische) probleem. Het motto: als de hond honger heeft, geef hem slechts een knook, zo maak je de hond moe, houd je zelf meer over en ben je van het afval af. (En met een beetje geluk ook van de hond.)

En, heren historici, is het niet precies dit, wat zich afspeelde in de gekwelde geest van ene Schickelgrüber zo'n kleine zestig jaar geleden al. En is het niet precies dit wat er gebeurde in Nazi-

Duitsland van vóór en tijdens WO II. Zeg achteraf niet: "Wir haben es nicht gewusst." Ik zeg het jullie nu!

Ik ga hier niet nog eens in op het verband tussen varkensvlees en "paralelle orde" en weigering om zich te integreren. Een vraagje misschien voor de lezers onder jullie: iemand laat nog parallellen zien met 'Mein Kampf'? Het pleidooi geen racist te zijn (hij wil wel maar hij kan niet ...) kunnen we wel laten voor wat het is: geen multi-kul, geen pluri-kul, maar flauwe kul!

De Vlaams (Volks)Blokkeers (het mag toch gezegd?), laatste helft '30-er jaren) moeten hun geschiedenis leren. Misschien dat we dan ook van hen wat schaamrood kunnen verwachten.

Bart Luycx

Veto, jaargang 15 nr. 6 dd. 31 oktober 1988

Redactieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredactie: Erik Paredis

Redaktiesekretaris: Carla Rosseels

Redactie: Johan Reyniers, Jan Van der Linden

Doka: Hendrik Delagrangé, Filip Dutoit, Peter Galbusera, Jan Van De Velde
Lay-out en vormgeving: Achiel, Katrien Callens, Benoit Lannoo, Erik Paredis, Walter Pauli, Johan Reyniers, Carla Rosseels, Jan Van der Linden

Tekeningen: Pipo, Urbis

Medewerkers: Katrien Callens, Bart De Lepelère, Alexandra Melis,

Walter Pauli, Jan Provost, Clem Robijns, Tom Ysebaert.

Eindredactie: Jan Van der Linden

Opplage: 8000 exemplaren

Zetwerk: Alfaset Leuven

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 250,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 600,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste donderdag voor verschijnen om 14.00 uur op het redactieadres bezorgen

Redactievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 uur

Racisme (2)

Ik heb lang nagedacht over de aanhef van deze brief. Het had iets moeten worden tussen: "Is Leuven sinds enkele tijd de soort 'homo paranoicus' rijk?". "Ik voel me zwaar gebelgd" en "Het schaamrood stijgt me naar het hoofd".

Natuurlijk is dit een reactie op de lange brief van Patrick Nijls in Veto van 24 oktober 1988.

Mijnheer P.N. denkt ons de les te kunnen lezen als hij schrijft dat een volk zich, dankzij een hechte onderlinge band, moet verdedigen tegen "onrecht en bedreigingen van buitenaf". Hij rept hier met geen woord over het onrecht dat bepaalde rechtse stromingen het

KRUISWOORDDRAADSEL

Je kunt het niet gek genoeg bedenken, of het staat geschreven. Een of andere gekke Hollandse televisiepresentator, men zegge en schrijve Boudewijn Büch, pent verscheidene onbeantwoorde brieven naar Mick Jagger. Die brieven vormen de rode draad van zijn romanetjie, en het ding is straks van jou, als... Je rept je naar een saai les, puzzel er geduldig - een les duurt lang, weet je wel - dit kruiswoordraadseltje bijeen, en laat het vóór vrijdag 4 november op de 's Meiersstraat geworden. Intussen hoopt ons vorige boekje *as soon as possible* winnaar Wim Liekens te ontmoeten.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal - 1. Winstgevend 2. Vrouw - op die manier 3. Frans komponist - plattengrond 4. Plaats in België - soortelijk gewicht 5. Zandheuvel - fraai 6. Piepers 7. Redenaars 8. Sabelkwast - lidwoord 9. Dialekt voor 'Hier heb je het' - boomvrucht 10. Voegwoord - heffend.

Vertikaal - 1. Weergalm 2. Exotische uitroep - kippenloop 3. Huidziekte 4. Wiegel - drek 5. Engelse eeuw - vriend 6. Uitroep van afkeer - kies 7. Voorstad 8. Zever - Europeaan - maanstand 9. Tussenstuk - deelgenoten 10. Aangelopen

LADUEZEPLEIN - Omdat de Leuvense archeologen niet betrokken werden bij de werken op het Ladeuzeplein, zijn boze protesten opgestegen. Op de plaats waar nu in de aarde wordt groeiert voor de aanleg van een ondergrondse parkeerruimte zouden immers de resten van een klooster te vinden zijn. Wie het laatst graaft, graaft het best. (Foto Hendrik Delagrangé)

De Maraton

Voer voor kilometervreter

Op donderdag 3 november organiseert Sportraad de 21ste Studentenmaraton van Antwerpen naar Leuven. Het zag er echter lang naar uit dat er geen opvolger zou komen voor de succesvolle 20ste editie. Professionalisme had de studentieke opzet van de studentenmaraton volledig verdrongen. Bovendien dreigden door deze mammoetorganisatie alle andere sportactiviteiten aan de Tervuursevest in de schaduw gesteld te worden. Een vernieuwde ploeg zorgt er echter voor dat ook dit jaar de loopfreaks hun kilometers kunnen afmaken. Gaston Roelants gaf ons op de valreep nog enkele tips.

Eigenlijk is deze maraton vier wedstrijden in één. De sportieveling kan namelijk kiezen tussen volgende alternatieven: ofwel loopt hij de volledige maraton (42,195 km) van Antwerpen naar Leuven, vertrek om 17.00 u, ofwel doet hij dezelfde afstand al stapend, maar dan moet hij er wel om 15.00 u aan beginnen. Voor mensen die maar voor de helft in konditie zijn, is er de halve maraton (21,097 km), die voor de lopers om 19.00 u van start gaat en voor de wandelaars om 18.00 u. Met de overbevolkte toestanden van vorig jaar in het achterhoofd, heeft de organisatie het deelnemersveld beperkt. Wie geen student, oud-student of personeelslid is, wordt geweerd.

De Rijkswacht en het Vlaamse Kruis worden ingezet om het hele opzet overzichtelijk en vooral veilig te houden. In de schemering zou het wel eens gevaarlijk lopen kunnen zijn op Vlaamse wegen waar de voetganger sowieso kwetsbaar is. Als bijkomende veiligheidsmaatregel vraagt de organisatie dat alle lopers in het wit gekleed lopen. Bovendien wordt er voor fluorescerende armbanden en hielstrips gezorgd. Aangezien de wedstrijd grotendeels 's avonds gelopen wordt, lijkt ons dat geen overbodige luxe.

Knijpen

Goed beseffende dat de lopers wel sportief maar niet gek zijn, heeft de organisatie een gratis busdienst van Leuven naar Antwerpen en Mechelen ingelegd. Die afstand hoeft alvast niet op eigen kracht afgelegd te worden. Wie de spikes vanonder het stof wil halen en zich alsnog wil inschrijven, moet zich als de bliksem naar Sportraad, Tervuursestraat 101 in Heverlee reppen want eigenlijk moesten de laatste deelnemers zich vóór 28 oktober hebben opgegeven. Zeg dat je een Veto-lezer bent, dan knijpen ze misschien een oog dicht.

Wie zich niet geroepen voelt om krachtslopende inspanningen te leveren, hoeft toch niet lijdzzaam thuis te blijven. De inrichters beloven immers een 'spektakulair videogebeuren': beelden van zwoegende atleten worden onderweg opgenomen en met een supersnelle motor naar het Sportkot (tevens aankomstplaats) gebracht waar ze op een groot - en hopelijk op meerdere kleine - schermen getoond worden. Wie stram wordt van het lange wachten op de eerste finishers en wel eens wat anders wil dan naar bezwete, rennende lachmen te staren, kan altijd bij Sigrid, Birgit, Ingeborg en Agneta terecht want de organisatie heeft een superchante Zweedse massageploeg ingehuurd. Volledig ter uwer beschikking. Of was het voor de lopers?

Reus

De Leuvense studentenmaraton is een eerder toevallig gegroeid initiatief, dat 20 jaar geleden ontstond uit een weddenschap tussen rechtsstudenten. De laatste vier jaren echter kende de wedstrijd een overrompend succes. Het deelnemersaantal steeg in die tijd van 1500 naar 2400. Waar vroeger de interkulturele bekercompetities de belangrijkste manifestaties van studentensport waren geweest, was de laatste jaren de maraton, met in zijn zog de andere sportklassiekers, zoals de 24 uren, tot hét gezicht van de studentensport uitgegroeid.

Vorig jaar echter kwam het na de 20ste editie tot een crisis in de organisatie. Het grootste deel van de verantwoordelijken van de 20ste editie zag geen toekomst meer in de studentenmaraton. Precies het succes dreigde de ondergang te worden van dit uniek initiatief. Het

grote aantal deelnemers zorgde immers voor een enorme druk op de organisatoren, die zich maandenlang full-time moesten inzetten voor het welslagen van één avond. En op die avond zelf werden maar liefst 300 mensen ingeschakeld om het geheel in goede banen te leiden. Niets kon immers aan het toeval overgelaten worden: 2400 mensen moesten per bus naar Antwerpen en Mechelen gevoerd worden; er waren de veiligheidsproblemen langs het 42 kilometer lange parkoers met zijn ontelbare kruispunten; er was de bevoorrading, de verzorging, de massage, de tijdsopneming, en nog zoveel meer.

Corrida

Door dit alles was de 20ste studentenmaraton een professioneel georganiseerd evenement in plaats van een gemeoedelijke en ludieke sportavond. Wanneer ook al de burgemeester van deze stad gaat meelopen, dan zit er iets fout. Dat moet men op Sportraad gedacht hebben toen men op de Algemene Vergadering het afvoeren van de maraton op de agenda zette. Er werd zelfs al gedacht aan alternatieven: het oude idee van een corrido door Leuven werd bovengehaald. Maar na veel touwtrekken besloot men toch, welsaar met een grotendeels andere en onervaren ploeg, een 21ste editie op stapel te zetten. De bestissing kwam niets te vroeg, want een maraton vergt maanden voorbereiding. Er werd echter wel bepaald dat enkel nog studenten, oud-studenten van de KU Leuven en personeel van de KU Leuven zouden kunnen deelnemen. Zo hoopt men het deelnemersaantal niet verder te laten groeien, of het zelfs te verminderen.

Verder werd echter aan de hele opzet weinig fundamenteels veranderd. Men kan immers bij zo'n mammoetorganisatie het professionalisme niet meer terug-schroeven. Vraag is enkel of de studenten zelf nog voeling hebben met een

dergelijke organisatie. Voelen studenten deze maraton nog aan als hun maraton en zullen ze massaal hun koten verlaten om deel te nemen én te supporteren? Zullen de studenten 3 november tot een sport-hoogdag maken of zullen de lopers eenzaam en alleen voor zichzelf en hun eigen prestatie lopen? Want pas als de studentenmaraton weer een maraton voor en door studenten is, zullen de sportverantwoordelijken in hun opzet geslaagd zijn, en met nieuwe moed aan een 22ste editie kunnen beginnen te werken.

Spartaans

Dat de maraton geen uitvinding van Sportraad is, zal wel weten zijn. De oorsprong van die wedstrijd zou zich in het antieke Griekenland situeren. Een boodschapper liep het hele eind van

Marathon naar Athene, om de overwinning van die laatste stad op de Spartanen te melden. Hij legde er daarna het bijtje wel bij neer.

Wij hadden met Gaston Roelants, olympisch zilver op de maraton, een gesprekje over zijn grote liefde: de maraton. Of was dat niet zo?

Roelants: «Ik heb eigenlijk nooit met plezier een maraton gelopen. Ik heb er dan ook maar een vijftal gelopen. Een maraton liep ik voor de medailles, niet voor het plezier. Wij trainden vroeger vooral op 10.000 meter en liepen dan ook sporadisch eens een maraton. De huidige generatie maratonlopers echter traint heel specifiek en heel fanatiek voor die ene afstand.»

Veto: Loopt u nog altijd?

Roelants: «Ik speel nu golf. Topatleten lopen niet meer als ze zo oud zijn als ik. Alleen zij die nooit topprestaties geleverd hebben, kunnen niet ophouden met lopen.»

Veto: De studentenmaraton?

Roelants: «Ha, dat is een fantastisch initiatief. Zo krijgen de studenten de kans om eens de sfeer van een grote wedstrijd mee te maken. Bovendien moeten ze trainen om in vorm te komen of te blijven, en dat is mooi meegenomen. Velen lopen natuurlijk ook de maraton voor de naam. Het staat veel beter als men zegt een maraton te lopen, dan als men eens 30 kilometer loopt. De maraton is een echt spektakel. Ik heb mensen voor het oog van het publiek over de eindmet zien kruipen. Maar vijf minuten later, in de coulissen, waren ze zo fit als wat. Het belangrijkste bij een dergelijke organisatie is dat heel veel mensen de kans krijgen om mee te doen aan een sport die heel gezond is.»

Veto: Kunt u enkele tips geven?

Roelants: «Iedereen die regelmatig in beweging blijft kan aan de maraton, of de halve maraton, deelnemen. Een voorbereiding van enkele maanden is natuurlijk onontbeerlijk om voldoende conditie te krijgen. Echte atleten kunnen wel hun voordeel halen uit een aangepast dieet. Ze zullen bijvoorbeeld vanaf 14 dagen voor de wedstrijd zo weinig mogelijk koolhydraten opnemen en dan drie dagen voor de wedstrijd overschakelen op een dieet van alleen maar koolhydraten. Tijdens de wedstrijd moet men voldoende drinken, om uitdroging te voorkomen. De moeilijkste kilometers voor een maratonloper zijn die tussen 32 en 38. Dan wordt het echt lastig en blijft men enkel op karakter lopen. Wanneer echter de eindstreep in zicht komt, gaat alles weer beter.»

Op de vraag of hij geen zin heeft om donderdag mee te lopen, zei Gaston Roelants ons verontschuldigend dat hij op dat moment moet werken. Wij, die al weken naar een gepaste uitvlucht aan het zoeken waren om vooral niet te moeten lopen, stonden verstomd door de eenvoud van deze oplossing. We schrijven gewoon een artikel.

Tom Ysebaert
Jan Provoost

6 AGENDA

Samenstelling: Alexandra Meelis

Maandag 31 oktober

21.00 u **FILM** Samson and Delilah (Cecile B. Demille), ingeleid door Dirk Lauwaert, in de Vlaamse leergangen, achter het stadhuis, ink. 80/100, org. Stuc.

Dinsdag 1 november

19.00 u **ALLERHEILIGEN** Beiaardconcert door Luc Rombouts, in Centrale Universiteitsbibliothek, org. Dienst Kulturkoordinatie KUL.

Woensdag 2 november

20.00 u **KONCERT** Nieuw Belgisch Kamerorkest speelt werken van o.a. Rossini, Giuliani, Beethoven en Schubert, in Grote Aula, kaarten verkrijgbaar in Bondgenootenlaan 30, org. Musica Antiqua.

20.30 u **BRIEFSCHRIJFOND** Brieven schrijven ten voordele van gewetensgevangenen of politieke gevangenen, in UP, Jan Stasstr. 2, org. Amnesty International Leuven.

22.00 u **ANIMATIE** Geert Waegeman, eigen komposities op viool en piano, in Stucbar, ink. gratis, org. Stuc.

Donderdag 3 november

19.00 u **UNIVERSITAIRE KONFERENTIE** Recentere modellen over de werking van het geheugen: komt vergeten werkelijk voor?, door prof. Van Outryve d'Ydewalle, in de Grote Aula, ink. gratis.

19.30 u **INFO** De internationale sektor, lezingen over tewerkstelling in het buitenland en over ontwikkelingsamenwerking, om 18.30 u Infobeurs, in De Valk, lok. 01.25, Tiensestr. 41, ink. gratis.

19.30 u **LEZING** Avonden van de Nederlandse architectuur: prof Henket over de belangrijkste tendensen in het hedendaagse Nederlandse bouwen, in Arenberginstituut, Naamsestr. 96, org. Wg Ontwerpkrakht v/h Depart. Architectuur.

20.30 u **FILM** Filmmonumenten: City Lights (Chaplin), stomme film, in E. Van Evenstr. 2E, ink. 75/100, org. DAF en Centrum Kommunikatiewet. KUL.

Vrijdag 4 november

20.30 u **FILM** Gombrowicz (Alberto Fisherman, 1985), over de verleidbaarheid van de figuur Gombrowicz, Engels ondert., in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

23.00 u **FILM** De juni-dagen (Alberto Fisherman, 1984), een Argentijnse film gemaakt in een tijdvak van staatscensuur en culturele depressie, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

Zaterdag 5 november

20.30 u **FILM** Gombrowicz (Alberto Fisherman, 1985), Engels ondert., in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

23.00 u **FILM** De juni-dagen (Alberto Fisherman, 1984), in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

Zondag 6 november

12.30 u **MUZIEKMAAL** Dineren met live-muziek van Jaak Motmans op de achtergrond, op de zolder van De Spuyse, aan het sportkot, ink. 380 alles inbegrepen, org. Spuyse.

Maandag 7 november

19.45 u **FILM** Slam Dance (Wayne Wag) met Tom Hulce in de hoofdrol, in Alma III, ink. 50, org. VTK.

20.00 u **DEBAT** De invloed van de internationale handel op de Derde Wereld, met De Meyer (INCOS), Pimleton (Wereldwinkels), Herteleer (kommerciële distributie) en prof Tollens, mod. De Maesenseer (BRT), in Kleine Aula, ink. gratis, org. 11.11.11-studenten.

20.00 u **BRIEFSCHRIJFOND** Brieven schrijven voor gewetensgevangenen of politieke gevangenen, in kafee Rejean, 1ste verd., op hoek Tiensestr. en Geldenaaksevest, org. Amnesty International Kessel-Lo.

21.00 u **FILM** La peau douce (François Truffaut, 1964), een film met kleine helden, altijd oprecht leugenachtig, niet ondert., in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

BENT U BIJNA ROND, HEREN POLITICI?

Gevaarlijk!

Opgepast. Jij zoekt het gevaar op. Een Veto-abonnement zou wel eens heel schadelijk kunnen zijn. Veto trapt immers op zere tenen, schopt wild om zich heen. Zeg niet dat wij u niet gewaarschuwd hebben.

Wij sturen de Veto een jaar lang, voor 250 (studenten), 300 (niet-studenten) of 600 fr (steunabonnee) naar je op. Bel gewoon je naam en adres door via 016/22.44.38, of spring eens binnen op de 's Meiersstraat 5.